

[Kjær Rasmussen.]

bruge langt over 2 milliarder kr. på sit militærvæsen.

Mon ikke det snart er på tide, at vi her i landet begyndte at interessere os for Sovjetunionens hensigter? De spørgsmål, vi må stille os selv i den forbindelse, er følgende: vil Sovjet udvide sit område, eller ønsker Sovjet at bevare kontrollen med det allerede vundne? Udviklingen viser, at Sovjetunionen såvel som vestmagterne har været loyal over for de beslutninger, der i sin tid blev truffet i Teheran om interesse-sfærerne. Man tænke blot på Ungarn og Ægypten 1956. Man blandede sig ikke i spektaklerne i den anden parts interesse-sfære. Men herhjemme kører man videre med de NATO-fabrikerede påstande om sovjetisk aggressionslyst. Man vælger helt at se bort fra de historiske kendsgerninger, der dog med al ønskelig tydelighed siger, at det var Tyskland, som inviterede Sovjetunionen indenfor og derved bevirkede, at Østeuropa fik Sovjettropper, og at Sovjet fik kyststrækninger frem til Lübeck, hvilket også hr. Erik Kragh var inde på.

Så vidt vi kan se, er der i dag ikke brug for en diskussion om, hvem eller hvilke partier der brød firepartiforliget. Der er brug for en diskussion om holdbarheden af grundlaget for vor militærpolitik, altså af NATO-medlemskabet. Dette medlemskab har haft vidtrækkende konsekvenser for vort dagligliv i almindelighed og vort politiske liv i særdeleshed. Vi har gennemlevet en snart 20-årig periode med stadig stigende militærudgifter og med den betydning, disse stigninger har haft for skattebyrden. De direkte skatter er steget og de indirekte ligeså, uden at nogen har fundet på at spare væsentligt på de militærudgifter, som fire partier i denne sal har forskrevet sig til.

End ikke et såkaldt arbejderfæltal var i stand til at røre ved denne den helligste af alle køer. Socialdemokratiet var jo også dengang meget opsat på at holde forsvarsforliget. Jeg ved ikke, om dette parti føler sig taget ved næsen, men noget kunne nok tyde på en vis surhed.

Men de førømtalte økonomiske byrder er imidlertid ikke de eneste følger af vor militærpolitik. I årene siden vor NATO-tilslutning er der i stedse stigende grad løbet storm mod vort politiske demokrati

herhjemme. Vi er havnet i den makabre situation, at vel har man lov til at ytre sig om politiske spørgsmål, men vé den arme sjæl, som vover at udtrykke en anden mening end den, der er gældende på bjerget; han kan være sikker på at blive registreret i politiets hemmelige kartoteker. Det er som bekendt et NATO-krav. Hvad sådanne kartoteker kan bruges til, så vi i tilfældet Grækenland. Det tog ikke de fascistiske kupofficerer lang tid at fylde fængslerne. Endnu kortere tid tog det dem at gennemføre selve kuppet. De gik nemlig nøjagtigt frem efter en forud fastlagt NATO-plan. I 1964 havde italienske officerer planer, der lignede de græske til forveksling. Her fik man dog kuppet forpurret. Men hver gang var det politiske billede det samme: i Grækenland var højrekrafterne bange for Papandreu, i Italien frygtede man centrum-venstre koalitionen. Indenrigspolitiske årsager var altså i stand til at udløse eller næsten udløse et NATO-kup.

Må jeg spørge forsvarsministeren: har han nogen fornemmelse af, hvor meget der mon skal til i Danmark, før vore NATO-nødplaner sættes i kraft? Det vil være uden større virkning at sige til os, at vi skam ingen NATO-kriseplaner har. Norge har det da f. eks. Det blev afsløret af det norske ugeblad Orientering allerede i december 1967. Efter disse planer skal USA-styrkerne have lov til at okkupere områder efter skøn, ligesom USA-styrkernes militærpoliti skal have fuld autoritet uden for de besatte områder.

Må jeg spørge forsvarsministeren i den anledning: er det, hvad vi også kan vente os i Danmark i en given situation? Kom ikke og sig, at sådanne ting ikke kan ske i Danmark. Det kan de netop i kraft af den planlægning for tilfældet, som finder sted allerede nu. Vi kender kartotekernes eksistens. Vil ministeren oplyse tinget, om der foreligger NATO-nødplaner for Danmark også i lighed med, hvad der er tilfældet i andre NATO-lande? Det er et spørgsmål, vi lægger megen vægt på at få besvaret fyldestgørende.

Jeg har bemærket her i dag, at de fire forligspartier, V, K, R og S, ikke har interesseret sig for følgevirkningerne af vor militærpolitik, som den finder udtryk gennem Danmarks NATO-medlemskab. Man har tilsyneladende intet blik derfor. I stedet